

CRIMSON RIVER

DEVNEY PERRY

CRIMSON RIVER

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Devney Perry: *Crimson River – The Edens Book 5*
First published in 2023 by Devney Perry LLC

Fordította
Nimila Zsolt

Szerkesztette
Kálmán Emese

Borítóterv és grafika
Sarah Hansen

ISBN 978-963-636-504-2
Minden jog fenntartva

© Devney Perry LLC 2023

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Nimila Zsolt 2025

Cover design © Sarah Hansen / Okay Creations

ELSŐ FEJEZET

LYLA

– Intervenciót hirdetek.

Nem feltétlenül ilyen üdvözlésre számítottam, amikor a húgom és a férje beléptek az Eden Coffee ajtaján.

– Micsoda?

– Kirúglak innen.

Meglepetten pislogtam.

– A kávézóból. – Eloise rám bökött a minket elválasztó pult felett. – Most azonnal. Távoznod kell.

Távoznom? Dolgoznom kellett. Ezt nem gondolhatta komolyan. És egyébként is, az enyém volt a kávézó. Hosszasan meredtem rá, aztán a mellette toporgó Jasperre néztem.

– Részeg?

– Én kimaradok ebből. Sok sikert, Lyla. – Csókot lehelt a Eloise hajára, aztán az egyik legtávolabbi asztalhoz ment, és leült.

– Zsinórban száz napon át dolgoztál – jelentette ki Eloise.

Száz? Kizárt. Biztos elnézte a naptárt. Szólásra nyitottam a számat, hogy vitatkozni kezdjek vele, de belém fojtotta a szót.

– Igen, megszámláltam. Azóta nem vettél ki szabadnapot, hogy elmentél Missoulába a fodrászodhoz.

Felhördültem.

– Voltak azóta is szabadnapjaim.

– Ó, valóban? – vonta fel Eloise az egyik szemöldökét. – Mikor?

Ööö... Lássuk, szeptembert írtunk. Áprilisban jártam Missoulában... a hajam kezdett katasztrofális lenni, muszáj volt újra fodrászhoz mennem. De biztosan vettem ki szabadságot nyáron, ugye? Talán nem egy teljes napot, de biztos volt pár nap, amikor korábban mentem el. Az gyakorlatilag egy vakáció, nem igaz?

Igen, szigorúan véve tényleg száz napon át bejártam a kávézóba. Nem mindegy, hogy dolgoztam, vagy sem?

Bosszankodva kifújtam a levegőt.

– Ki vagy te, a munkaügyi belső ellenőr? És bagoly mondja verébnek. Folyton a szállodában vagy. – Ha épp nem otthon volt Jasperrel, a főutca túloldalán álló The Eloise Innt igazgatta. – Tűnés! Sok a dolgom.

– Nem.

Úgy állt ott csípőre tett kézzel, mint a leszámolásra készülő cowboy egy westernben. Eloise csinos arcán a jól ismert makacs kifejezés jelent meg, világosan megüzenve: nem hagyja lerázni magát.

A húgom egyszerre volt lenyűgöző és szörnyen bosszantó.

– Egy délután – jelentette ki. – Csak ennyit kérek tőled. Vegyél ki egy délutánt, és csinálj valamit, aminek semmi köze a munkádhoz.

– Miért?

Miért nem hagyott békében dolgozni?

A szomorú mosolya egyszerre sugárzott szeretetet és szánalmat.

– Mert aggódom érted. Nem szeretném, ha kiégnél. Felsőhajtottam.

– Nem fogok.

– De van rá esély. – Összetette az kezeit. – Mindössze annyit kérek, vedd ki a nap második felét, hogy ne aggódjak annyit érted.

– Nem hagyhatom itt az üzletet, Eloise.

A kávézó volt a mindenem. Az *egyetlen* dolog az életemben.

– Miért nem? – intett Crystal, a barista felé, aki épp kilépett a konyhából a frissen sütött süteményekkel.

– Crystal tartja a frontot. Jasper és én pedig itt leszünk, és segítünk bezárni.

Jasper akár hasznos is lehetett, de Eloise? Kizárt. Teljesen reménytelen volt a konyhában, és akkor sem tudott volna tejet habosítani, ha az élete múlik rajta.

De amint szólásra nyitottam a számat, hogy nemet mondjak, közbevágott.

– Menj haza. Lazíts.

– Nem mehetek haza – tiltakoztam.

Csak eszembe jutna, hogy mi mindent kell még itt csinálni, és egyből visszajönnék ide.

Eloise-nak igazán meg kellett volna értenie. Pontosan tudta, mennyire sokat követel egy vállalkozás fenntartása a montanai Quincy belvárosában. Mielőtt hozzám ment Jasperhez, valószínűleg ő is lehúzott zsinórban száz napot a szállodában.

De most, hogy rátalált a szerelem, megváltoztak a prioritásai, és az én torkomon is le akarta nyomni a *kiegyensúlyozott életmódját*.

Ezzel egyértelműen az ikertestvérem, Talia szintje alá süllyedt, aki a helyi kórházban volt orvos, és állandóan vakrandit akart szervezni nekem egy röntgentechnikussal. És persze ott volt a sógornőm, Memphis, aki folyton azt emlegette, milyen jóképű a helyi UPS-futár (a barna egyenruha ellenére), és nem túl diszkréten arra célozgatott, hogy randira kellene hívnom, amikor legközelebb a boltba szállít.

Nem arról volt szó, hogy nem akartam randizni. *Aktívan* próbálkoztam. Éveken át jártam vakrandikra. Hagytam, hogy az ismerőseim leültessenek a szingli barátaikkal. Még egy randialkalmazást is kipróbáltam... amit két találat és két szörnyű első randi után le is töröltem.

Egyszerűen... elegendő volt. Abszolút, totálisan ráuntam.

Mi bajuk volt azzal, hogy az Eden Coffeenak szenteltem minden energiámat? Miért ne élhetném békében a magányos, munkamániás életemet?

Csak Mateóra számíthattam. Épp tegnap járt itt, hogy panaszkodjon. Ezek szerint nem én voltam az egyetlen Eden, akinek kerítőt játszott az egész család.

– Akkor menj moziba – javasolta Eloise.

Áh. Elmehettem volna egyedül moziba? Igen. De a munka izgalmasabbnak tűnt.

– Nem kívánom a popcornot. Legutóbb túl sokat ettem, és megfájdult a gyomrom.

– Akkor ne vegyél popcornot.

– Akkor mi értelme moziba menni?

– Borzalmas vagy! – forgatta a szemét. – Akkor menj el túrázni. Imádsz túrázni, és tudom, hogy nyáron csak párszor voltál. Gyönyörű napunk van. Szívj egy kis friss levegőt. Kapcsolódj ki. Csinálj szó szerint bármit. Csak ne gyere ide vissza holnap reggelig.

– Miért? – nyafogtam. – Szeretek itt lenni. Hadd maradjak. Sütök neked valami fincsit. Csokis croissant?

– Csábító. De nem! – rázta meg a fejét. – A munka kezd rátelepedni az életedre.

Micsoda? Dehogyan. Elfintorodtam.

– Hé!

– Hétfőn bejöttél a szállodába, és azt kérdezted, hozhatsz-e nekem valamit. A saját épületemben.

Már az is bűnnek számított, hogy meggyőződtem arról, van-e a húgomnak kávéja és sütije munka közben?

– Egész nap másokat szolgálsz ki – közölte velem. – Csak... legyen egy délutánod, ami kizárólag rólad szól.

Ez a munka *rólam* szólt. Szerettem nézni, ahogy a kávézóba betérők ellazultak. Tetszett, hogy olyan környezetet

teremtettem, ahol a barátok felszabadultan cseveghettek. Ahol megjutalmazhatták magukat egy süteménnyel, egy desszerttel, vagy egy jó nagy lattéval.

De Eloise-zal nem volt értelme vitatkozni. Ezúttal nem. Az Aputól örökölt eltökélt arckifejezés ült az arcán.

Felnyögtem.

– Csak akkor szállsz le rólam, amíg igent nem mondok, ugye?

– Igen.

– Jó. Elmegyek túrázni, vagy mit tudom én.

– Éljen. Köszönöm. – Meg sem próbálta elrejtteni a diadalittas mosolyát.

– Lehet, hogy összefutsz álmaid pasijával.

Aha, hogyne. Montana túraösvényei közismerten tele voltak facér, jóképű pasikkal, akik a lábam nyomát is imádták.

Kioldottam a kötényemet.

– Kezdem azt hinni, hogy az álompasim nem is létezik. – És talán így volt jól. Talán igazából csak erre a kávézóra és a családomra volt szükségem. – De hívjatok fel, ha valami baj van.

– Úgy lesz – ígérte.

Mélyen a kék szemébe néztem.

– Tele van étellel a konyha, de ha véletlenül sütni kell valamit...

Feltartotta a kezét.

– Esküszöm, hogy közelébe se megyek a sütőnek. Ezért hoztam Jaspert. Vagy megkérem Crystalt.

Micsoda ostobaság volt az egész. Nem volt kedvem túrázni. A kávézóban akartam lenni, a vanília, a kávébab és a fahéj illatában fürdőzve. Ahol a falak minden milliméterét ismertem. A padlóra pillantottam, amit este fel kellett mosni. Meg a ragadós asztalokra, amelyeket szintén le kell majd törölni alaposan.

Oké, talán egy icipicit tényleg elegendő volt a melóból.

De úgy tűnt, hogy ez nagyon fontos Eloise számára. Az után a lövöldözés után, ami nyáron volt a szállodában... ha egy ilyen aprósággal tehettem valamicskét a lelki békéjéért, akkor megkaphatta tőlem ezt a délutánt.

– Rendben – mondtam végül. – Te nyertél. Megyek. Boldog vagy?

– Igen – terült szét a vigyor az arcán.

Kárörvendően pillantott Crystalra, én pedig a konyhába csoszogtam a dolgaimért.

A karomra terítettem a kabátot, és vállamra kanyarítottam a táskámat, majd a hátsó kijárat felé indultam, látványosan nem véve tudomást Eloise-ról, aki valósággal kitaszigált a helyiségből. A sikátorban megfordultam, és kiöltöttem a nyelvem az acélajtóra, mert biztos voltam benne, hogy Eloise a kémlelőnyíláson át néz.

– Intervenció – motyogtam magam elé, és bemásztam az autómba. Azt hittem, egy intervencióban többen vesznek részt. Jasper nem számított, mert szinte azonnal bemenekült a sarokba.

– Na, mi legyen?

Az ujjam megállt a gyújtáskapcsoló felett. Visszanéztem az Eden Coffeera. Miért nem mehettem vissza az ismerős környezetbe? Nem. Felsőhajtottam, és beindítottam a sötétkék Hondát. Másnap reggel négykor úgylis itt kezdek.

Kitolattam a parkolóhelyemről, és kigördültem a sikátorból, és elindultam a megszokott útvonalon a Quincy külvárosában lévő házam felé.

Az otthonom csendes volt. Mindig csendes volt. A heverő és a tévé hívogatónak tűnt elsőre, de szóról szóra igaz volt, amit Eloise-nak mondtam. Ha itthon maradok, csak a munkán jár az eszem, és visszamegyek a kávézóba. Ezért a könnyű sportcipőt túrabakancsra cseréltem. Melegebb kabátot vettem magamra, vas-tag sapkát húztam a sötét hajamra, aztán visszaszálltam az autóba, ezúttal a hegyek felé fordítva a kormányt.

Montana csoda szép volt az évek ebben a szakában. A kis szülővárosomat övező fák ezernyi színben pompáztak. Az örökzöld erdőket halványzöld, sárga, narancs és vörös foltok pettyezték. A hegycsúcsokat sálként fonták körbe a ködfelhők.

A kedvenc túraösvényem felé vezető kanyargó úton haladva résnyire nyitottam az ablakot, és mélyet szipantva a hűvös, kristálytiszta levegőből.

A vállam egyből ellazult. A szívem lelassult. A túra után talán ismét magamra találok.

Tavasszal ünnepeltem a harmincadik születésnapomat, és azóta valahogy semmi sem tűnt... normális-

nak. Történt velem valami, de nem tudtam szavakba önteni. Depresszió? Szorongás? Nyugalanság?

Quincy volt az otthonom. Mindig is az volt. A rosszullét kerülgetett a gondolattól, hogy elhagyjam, de egyre többször merült fel bennem a kérdés...

Hogyan tovább?

Majdnem egy évtizedbe telt a mostani szintre fejleszteni a kávézót. Az egyetem elvégzése után egyből hazaköltöztem, és minden időmet az Eden Coffeenak szenteltem. Bebizonyítottam magamnak, hogy képes vagyok sikeres vállalkozóvá válni. Én voltam a legjobb cukrászséf százötven kilométeres körzetben, és elég intelligens és talpraesett ahhoz, hogy egy nyereséges vállalkozást vezessek. Megfontoltan használtam fel az örökségemet, nem vesztegettem el, amit a szüleimtől kaptam.

Egy cent adósságom sem volt. A belvárosi épület és az otthonom is a kizárólagos tulajdonomban állt. Az autót is a bolt nyereségéből vettem, nem kellett ahhoz sem hitel. A pénzügyi stabilitás mellett család és barátok vettek körül. Lehetett volna társasági életem... de nem vágytam rá.

A férfiak pedig, nos... Randizhattam volna, ha akarok. De elment tőle a kedvem.

Kívülről szemlélve irigylésre méltó volt az életem. Akkor miért kínzott mégis ez a bizonytalanság? Miért éreztem úgy, hogy hiányzik valami az életemből? Hogy kudarcot vallottam? Hogy rossz irányba tartok?

Valami nem volt rendjén, és nem tudtam, hogyan szabadulhatnék ettől az érzéstől.

Munka közben egyszerűbb volt tudomást sem venni erről. Mindig bőven volt dolgom, és nem kalandozhattak el a gondolataim. Mi volt a gond? Elhanyagoltam volna saját magamat?

Csak az Eden Coffeeról szólt az életem? És belenyugodtam ebbe?

Nem volt válaszom a kérdésre. Ezért inkább az útra koncentráltam, és lefordultam az országútról egy jól ismert kijáratnál.

A folyónak ezen a szakaszán nem voltak előre kijelölt túraösvények. Elszigetelt terület volt, ahová a tapasztalt helyi túrázók jártak.

A Quincybe nyaranta érkező turisták tömegei a Glacier Nemzeti Parkot célozták meg. Ahol szélesebb, jól karbantartott ösvények várták őket.

Errefelé a Clark Fork-folyó volt az egyetlen tájékozódási pont. Az erdő sűrű volt, és ha nem ismered alaposan a terepet, nem számított ideális túrahelyszínnek.

Tavasszal a tágas tisztásokba torkolló ösvényeket szerettem bejárni, ahol vadvirágokat lehetett szedni. Ősszel viszont alacsony volt a folyó vízállása, a part viszonylag száraz maradt, és biztonságosan lehetett sétálni a meder mellett elmerülve a látványban.

A természet iránti rajongást a szüleimtől örököltem. Apu szokta mondogatni, hogy egy óra a friss montanai levegőn bármilyen betegséget meggyógyít. Ő lóháton szerette járni a vidéket. Talia és Griffin is. Bár nagyon

szerettem Merkúrt, a lovamat, mégis inkább a saját lábamon vágtam neki a zöld vadonnak.

A túrahátizsákom túl régóta porosodott a szekrény alján. A kulcsaimat az elülső zsebbe cipzároztam, és megveregtettem az oldalzsebet, hogy ott volt-e a helyén a medveriasztó spray. Elraktam az üres kulacsomat, felvettem a kabátot és a sapkát, aztán nekivágtam az erdőnek, mélyen belélegezve a föld és a fenyők illatát.

Mire a folyóhoz értem, mintha egy óriási szikla gördült volna le a vállamról.

Nem is sejtettem, hogy ekkora szükségem volt erre a kikapcsolódásra. Magam mögött hagyni a munkahelyi stresszt, és egyszerűen... fellélegezni.

Rendben, talán mégis igaza volt Eloise-nak. Eldöntöttem, hogy másnap megköszönöm neki. Ki tudja, meddig fogja felemlegetni.

Elővettem a telefont, hogy megnézzem az időt, és ellenőrizzem, van-e nem fogadott hívásom. A képernyő üres volt.

Néhány évvel korábban elárasztottak volna az üzenetek egy péntek délutánon. A húgaim ilyenkor hívtak meg vacsorára. A bátyáim és öcsém egy sörre a Willie's-ben. Anyu és Apu közös családi vacsorát vagy programot szervezett.

De újabban mintha mindenki a maga életét élte volna.

Ez zavart annyira? Hogy csak én maradtam ki ebből?

Mateo kivételével az összes testvérem megházasodott. Gyerekeik voltak, családot alapítottak. Anyuék meg élvezték a nyugdíjas életet és a nagyszülői feladatokat.

Nem akartam irigykedni a boldogságukra. Nem voltam hajlandó.

A magánnyal nehezebb volt megküzdeni.

Felsőhajtottam, és eltettem a telefont, aztán teleszív-
tam a tüdőmet a tiszta hegyi levegővel, és addig tartot-
tam bent, amíg égni nem kezdett a mellkasom. Aztán
az ösvényről letérve elindultam a folyó mentén, az erdő
mélyére.

Azért is szerettem idejárni, mert megbízható volt
a mobilszolgáltatás. Az állatok ellen nálam volt a spray,
és ha véletlenül eltévedtem volna, az erős GPS-nek há-
la, könnyen vissza tudtam navigálni az autóhoz. Úgy-
hogy ráérősen indultam el, nem volt konkrét célom,
egyre felszabadultabban lélegezve, ahogy fokozatosan
ellazultam.

Egy sas vijjogott az égen, visszhangot verve a folyó-
 völgyben. A madár elsuhant felettem, és eltűnt szem
elől a fák lombjai felett.

Egy órával később izzadság gyöngyözött a homloko-
mon, és kiszáradt a szám. Kinyitottam a hátizsákot,
elővettem az üres kulacsot, és átkeltem a folyóparton
heverő, kerekre csiszolt kövek között. A hideg, kristály-
tisztá víz újabb érv volt a környék mellett.

Lecsavartam a kupakot, és lehajoltam, de megder-
medtem, hogy bíborvörös foltot pillantottam meg a fo-
lyam felszínén.

Vér.

Minden egyes izmom megfeszült, a torkomban dobogott a szívem. *A francba.*

Lassan hátranyúltam, és elővettem a zsebemből a medveriasztót. A vér egy nemrég megölt állatra utalt. Valószínűleg egy őz döntött úgy hozzám hasonlóan, hogy a folyóhoz jön inni.

Egy pumával futnék szívesebben össze, vagy egy grizzly medvével? A pumával. Talán. A fenébe!

Kérlek, ne legyen se grizzly medve, se puma.

Lassan kiegyenesedtem, szinte levegőt venni is alig mertem. Ha elég csendes voltam, talán észre sem vett az elégedett ragadozó. Óvatosan hátrébb léptem, és a tekintetem a szemközti partot pásztázta.

Nem grizzly medve vagy puma volt.

Hanem egy vadász.

Kiengedtem a visszatartott levegőt. Ó, hála az égnek!

Visszatettem a zsebembe a medveriasztót, és rácsavartam a kupakot a kulacsra.

A vadász háttal volt nekem. A térdére ereszkedve mosta a véres kezét a folyóban.

A fák közelében megpillantottam az elejtett vadat. Nem őz, hanem egy jávorszarvas. Az irhát takaros négy-szög formára hajtotta. Valószínűleg már felnégyelte az állatot, mert jókora húsdarabokat pakolt egy vadásztáskába. Íj és tegez pihent a közeli fatönknek döntve. Pár méterre a halomba hányt belsősegek... egy vöröses, zöldesszürkés gőzlgő halom.

A vadász felállt, és lerázta a nedves kezeit. Kinyitottam a számat, hogy ráköszönjek, ám ekkor észrevettem.

Tágra nyílt a szeme.

Intettem neki.

– Helló! Elnézést, nem akartam megí...

Hosszú léptekkel felém indult, olyan eltökélt tekintettel, hogy hátrapillantottam a vállam felett, hátha tényleg van-e ott egy grizzly.

Amikor visszafordultam, még mindig felém masírozott, olyan gyorsan, hogy ijedten hátráltam egy lépést, és megbotlottam egy kőben. Visszanyertem az egyensúlyomat, és előrenyújtottam mindkét kezemet, elejtve az kulacsot. – Sajnálom. Nem akartam megijeszteni. Már megyek is.

Tovább közeledett, mint lövedék a céltábla felé. Túl gyorsan ahhoz, hogy elmeneküljek. Túl gyorsan ahhoz, hogy felfogjam, mit történik.

Fuss, Lyla.

De odaért, mielőtt eliramodhattam volna. És mielőtt felkiálthattam vagy egyetlen hangot is kiadhattam volna, a nyakam köré fonódott a hatalmas, vizes keze.

Fájdalom öntötte el a torkomat. Próbáltam levegőt venni, de a szorítása képtelenül erős volt. Égett a szemem, és könnyek folytak végig az arcomon.

– Ne – nyögtem ki alig hallhatóan. Megragadtam a csuklóját, próbáltam elrángatni magamtól. Ütöttem, csapkodtam.

Tovább erősödött a szorítás.

Nem, ez nem történhetett meg velem. Biztos csak egy rémálom az egész. Megbotlottam egy gyökérben, és bevertem a fejemet. A képzeletem űzött velem undok tréfát. Otthon voltam, a heverőmön szundikáltam, és rosszat álmodtam. Hiszen miért akarna megölni engem bárki is?

Nem, ez biztos nem volt valóságos.

Levegőért kapkodtam, kétségbeesetten próbáltam valamit a tudómba préselni. Ökölbe szorított kézzel kezdtem püfölni a karját, de túl erős volt. Túl magas. Túl nagy.

A lábszárába rúgtam, de kezdett elhomályosulni a tekintetem. Az oxigénhiány miatt sötét foltok táncoltak a szemem előtt.

Ez az fickó meg akart ölni. Itt kellett meghalnom. Egy folyó mellett, a montanai vadon közepén fojtogatott egy idegen.

Apu a megyei hegyimentőcsapat önkéntese volt. Griffin is. És Knox. És Mateo.

Istenem, kérlek, ne ők találják meg a hullámat.

A könnyeimen át a gyilkosom arcára pillantottam. Narancssárgába hajló répavörös haja volt. A gránitkemény arcot ugyanolyan színű borosta borította. A szeme olyan barna volt, mint a reggel sültött brownie-m tésztaja. Egyenetlen, rózsaszín sebhely futott végig az arcán, úgy tizenöt centi hosszú. A szeme sarkától egészen az álláig húzódott.

Hol sérült meg? Már sosem tudom meg, gondoltam magamban.

A sötétség egyre jobban elborított.

Miért? Csak tátogtam a szót, már nem tudtam ki-
mondani.

Elnehezült a karom és a lábam. Ismét a csuklóját céloztam, és addig ütöttem, amíg végképp elfogyott az erőm, a kezem lehanyatlott, a térdem megroggyant. A szemhéjam mintha ólomból lett volna. Lassan lecsukódott, minden kezdett súlytalannak tűnni.

A medveriasztó. Esetlen, lassú mozdulattal a zsebembe nyúltam, de sikerült becsúsztatni a mutatóujjamat a ravasz körüli gyűrűbe. De mielőtt megpróbálhattam volna felemelni, enyhült a nyomás a torkomon. A spray kicsúszott a kezemből, és a földre esett.

Én is zuhanni kezdtem.

A térdem a köveknek csapódott, fájdalom sugárzott szét a lábamban. Az egyik vállamra estem, mindkét kezemmel a torkomhoz kaptam. Mintha tűz égett volna benne, de végre nem szorongatta a hatalmas kéz.

Elengedett.

Köhögtem, fulladoztam és annyi levegőt szívtam be az orromon át, amennyit csak tudtam. A gyomromat markolásztam, és magzati pózba gömbölyödtem, egy teljes, akadálytalan lélegzetvételért küzdve. Minden belélegzés fájt. Ömlöttek a könnyeim, görcsbe rándult a gyomrom és szédültem.

Elengedett.

Miért? Nagy nehezen kinyitottam a szememet, és megkockáztattam egy pillantást. A hátizsák, az íj és a férfi is mind eltűntek.

Elment.

Vártam néhány pillanatig. Aztán talpra vergődtem.

Fuss, Lyla.

Ezúttal futásnak eredtem.